

get, en Smørpris, som var forsvarlig under Forudsætning af Eksport, men som opførte at være forsvarlig i det Øjeblik, Eksporten standsede. Hvad Sukkeret angaar, er der to Ting at erindre om, dels de 7 Mill. Kr., vi giver Roedyrkerne og Fabrikkerne ekstra, dels den Nedsættelse af Prisen fra 46 til 38 Øre, som vi har vedtaget ved Kornloven, og som var aldeles upaakrævet. Der er ikke et eneste Menneske i Danmark, som har været os taknemmelig, fordi Sukkerprisen gik 8 Øre ned. Med Hensyn til Mælken er vi maa- ske ogsaa kommet ind paa at gøre Mælkepriserne for høje, saa at vi har forstyret Ligevægten, hvilket finansielt har været meget farligt for Landet. Ogsaa paa Korn er der lidt store Tab, men disse Tab skyldes vel Administrationen af Kornloven; den Pris af 6 Kr. 30 Øre, som Ministeriet og Ernæringsraadet fastsatte, betød et meget stort og uforment Tab for Statskassen, og en tilsvarende Fordel for Møllerne og Bagerne, som var ganske upaakrævet.

Det blev sagt, at Nævnene har virket fordyrende. Det er ikke saa meget det, at de virker fordyrende, som at de virker som Omsvøb. Der er efterhaanden blevet saa mange Nævn, at naar man skal have en Sag afgjort, er et Nævn ikke i Stand til at træffe Afgørelsen uden at forhandle med en Mængde andre Nævn, og det volder jo en Langsommeliggørelse af Forretningssagen. Blandt Nævnene er utvivlsomt Ernæringsraadet det, der vil blive kritiseret mest, fordi Ernæringsraadet med alle de fortræffelige organisatoriske Egen-skaber, det har haft, har vist en suveræn Foragt for, hvad det koster. Det har i Virkeligheden været alt for venligt ogsaa overfor de Folk, der skulde have Penge hos det, overfor Statslagrene f. Eks. Statslagerordningen og de Erstatninger, der der gives, er nærmest opørende. Ernæringsraadet har ogsaa indstillet de lave Kornpriser, og jeg antager, at Bagerne har alt for god Grund til at være Ernæringsraadet taknemmelige. En Del af de øvrige Nævn har man allerede spurgt, om de vilde ophæve sig. Jeg begaar vel ikke nogen Indiskretion, naar jeg siger, at der vist foreløbig kun er eet Nævn, der mener, at det kan undværes. Ikke en Blodnævnet, hvor der oven i Købet sidder Damer, vil erkende sin Overflødighed.

Der er enkelte Nævn, som har Ansvaret for Vareindkøb, f. Eks. Brændselsnævnet. Men jeg maa dog sige, at det svenske Brænde er købt ikke af en Em-

bedsmand, men af en Forretningsmand, Gunnar Gregersen, en Mand, der repræsenterer Industriraadet, og derpaa vil der rimeligvis blive et meget stort Tab. Da der fra alle Sider er blevet skældt ud paa Embedsmændene i en Grad, som vi Embedsmænd maa have Lov til at sætte os imod, fordi det er uretfærdigt, vil jeg gerne oplyse, at naar Forretningsmænd har været Medlemmer af Nævn, har de aldrig holdt igen paa Udgifterne, og de har aldrig holdt igen paa Priserne, naar Staten skulde betale et Tilskud. I øvrigt vil der, naar vi ophæver Nævnene, rimeligvis ske det, at de alligevel bestaar, thi Nævnene er sammensatte af nogle Embedsmænd, nogle Politikere og en hel Række Forretningsmænd i vedkommende Fag, og naar f. Eks. Embedsmændene og Politikerne træder ud, bliver Forretningsmændene tilbage. Det er en af de daarlige Sider ved Nævnene, at vi har lært disse Mænd at kartellere, vi har lært dem at holde sammen, og jeg forsikrer for, at det Samarbejde, der gennem Nævnene er etableret i næsten alle Erhverv, vil fortsættes med prisstigende Virkning.

Den højtærede Minister er øjensynlig blevet overrasket i den korte Tid, der ligger mellem Tillægsbevillingslovsforslagets Fremsættelse og dette Lovforslags Udarbejdelse. Jeg synes ikke, Ministeren burde have været saa overrasket, som han lader. Jeg erindrer tydeligt — det gjorde nemlig et stærkt Indtryk paa mig, der var vant til smaa Forhold —, at da jeg kom herind paa Rigsdagen, stemte jeg i Løbet af de første 3 Uger for Udgifter til et Beløb af 200 Mill. Kr. uden at ane, hvor Pengene skulde komme fra. Jeg antager ogsaa, at Ministeren, selv om han har været Politiker i en Tid, hvor man var bedre vant, har maattet forstaa, at der i noget saadant var en meget stor Fare. Hele denne Bevilling af Penge, som ofte blot havde til Følge at drive Priserne endnu højere op, hvor Tilskuddet aad sig selv op og modvirkede sin egen Hensigt — og det selv samme gælder store Dele af Varetilskuddene —, burde Ministeren alligevel have set var farlig, selv om Summen kan siges — og jeg forstaaer nok, at det kommer frem — ikke at være saa stor, naar vi tager det individmæssigt. Det, der kommer paa den højtærede Indenrigsministers Kasse, er 300 Mill. Kr., det er en vanvittig stor Sum, naar vi ser den i Forbindelse med Finansbudgettet, men ser vi paa, hvor mange Mennesker der er i Danmark, bliver det 100 Kr. pr. Individ.